

om jeg, som jeg lovede, kan skaffe Dem Indbydelse til Fabrikant Fensmarks paa Søndag. Jeg véd, de mangler Herrer. Under ingen Omstændighed maa De skrive eller paa anden Maade søge Forbindelse. Det lover De mig.« — Brevet var uden Underskrift. En Efterskrift manglede derimod ikke. Der stod: »Jeg er egentlig meget vred paa Dem. Jeg haaber, De skammer Dem lidt.«

Paa Pers Ansigt lyste et Sejrssmil. Saa havde han alligevel igen haft Lykken med sig! Nu ja, — det fór ham gennem Hovedet, at Forsynet egentlig ogsaa skyldte ham en Oprejsning. Han var nylig bleven skammelig bedraget af Lisbeth, rent ud holdt for Nar af denne opløbne Tøs, der i Grunden altid havde ringeagtet ham, fordi han ikke var »Artist«. Han havde nemlig opdaget, at den kristianshavnske »Tante«, hvis svagelige Helbred hun i den sidste Tid havde ofret en saa rørende Omsorg, var en ung, øltrind Akademi-Elev, der havde lovet at udødeliggøre hende med samt hendes gullerodsrøde Haar i Skikkelse af en overgiven Nymfe, der karesseres af drukne Fauner. Den Tøjte! ... Naa, han var glad ved nu at kunne sige disse Allemandspiger Levvel. Han havde allerede længe haft Afsmag for dem og deres altfor ubluferdige Hengivelse, for deres Løgnagtighed og Prelrier, deres Lopper og snavsede Senge. Et nyt, et rigere og værdigere Kærlighedsliv skulde nu begynde for ham. Der oprullede sig for hans Fantasi